

05

A

1127

79

DISPUTATIO ETHICA

DE

VIRTUTIBUS

INTELLECTUALIBVS, TVM IN GE-
NERE TVM IN SPECIE.

Quam pro LOCO

In Amplissima Facultate Philosophica

Venerandis ejusdem Patribus benevolè sibi ac
benignè concesso

M. CHRISTOPH: BOHEMVS Radeber-
gensis, Gymnasii Polonienſis designatus
Rector & Alumnus Electoralis.

M. JOHANNES SEYFRIDO, Lucenâ-Mil-
nico

placido Examini committis

In Auditorio Majori

die 1. Novembris H. Antemerid.

VVITTEBERGÆ,

Ex Officinâ Typographicâ Johannis Haken,
A, 1653.

79

DEO TUTELARI

ILLUSTRISSIMO ET CELSISSIMO
PRINCIPI AC DOMINO

DN. CHRISTIANO
DUCI SAXONIÆ, JULIÆ, CLI-
VIÆ ET MONTIUM, LANDGRAVIO THU-
RINGIÆ, MARCHIONI MISNIÆ, SUPERIORIS ET
INFERIORIS LUSATIÆ, COMITI MARCÆ
ET RAVENSBURGI, DOMINO RA-
VENSTEINI ETC.

DOMINO SUO CLEMENTISSIMO

blanc

Διατριβὴν Philosophicam
Sacram, consecratam

HUMILLIMA SUBJECTIONE

Offere.

M. Johannes Gensfried Lucenâ-Misni-
cus SS. Theol. Stud.

05 A 1127 (1)

I. N. J. D. M.

THES. I.

Cum homo omniratione præditus in Conditoris sui ima-
ginem, nihil quod salutare Reipublicæ, patriæ honorifi-
cum, & sanctum Divino Numini sit, præclari dicat unquã
aut proferat, quin reliquos illud justitiæ primævæ ignicu-
los sapiat, & singulari industria inde suscitatos Mentis Habitus a-
gnoscat parentes: Imò universa regnandi latè populos potentia,
cum fructu si qua est & gloria; cœteraque peritè vivendi agendique
solertia Prudentiam adoret, & litet Arri, putamus fore neminem,
qui indagentes tam uberrimos rerum fontes, & immergentes se-
penitus vituperet. Quare & nobis sedet fixumque est, pro Solenni,
in præsentia, Disputatione eandem tractare materiam, paucisque,
ac quantum fieri quit, clarissimis disserere, *Tu DEUS alme po-
sons ceptis illabere JESU.*

THES. II.

Ne verò Rubrum nobis faceffat negotium statim, aut discus-
sum Nigri suspendat, vindicandum illud est ab iis, qui de *Virtuti-
bus Intellectualibus* ut Theoreticis in Ethicâ, ceu Disciplinâ Practicâ
agendum haut esse, statuunt, scilicet ne Heterogenea cum Homo-
geniis misceantur. Et sanè pensculanti rem paulo accuratius o-
mnino asserere licebit, *Virtutes Dianovicas* propriam habere sedem
in Ethicis non posse, cum ob alias easque prægnantes satis ratio-
nes; tum imprimis, quod subjicerentur alias Ethicæ omnes reli-
quæ philosophiæ partes, quod absurdum foret longè maximum.
Adde ipsius Ethicæ Genus esse prudentiam, quam eatenus oportet
esse cognitam antee, quatenus generaliora semper præmittuntur,
specialioribus; ut adeo, qui cum *Dno. Gutkio, Spl. Rev. Dn. D. Calov.*
omnem ante Philosophiam Habitus illos *ἀληθευτικὸς* & Menta-
les consideret, errare oppidò non queat. Interim tamen nos

cum pl. Rev. Dn. D. Wendelero, Praeceptore nostro hae in parte non tantum, sed & in omni puriori philosophia fidelissimo distingvendum esse dicimus inter Tractationem Virtutum harum Directam & Indirectam; Ita, ut in Ethicis ea habeat locum tum, cum non ut primaria quidem, sed secundaria tamen practici Finis ac indirecta media virtutes illae audiunt. l. 1. Phil. Pr. S. 2. c. 11. q. 1. §. 3.

THESES. III.

Et Virtutem Moralem consistere ἐν μεσότητι, quem latet & Illa ipsa verò recta ratione definitur, quae nihil aliud quam Φρονήσις est & Prudentia, uti Aristoteles etiam rectissime l. 6. Eth. Nic. c. 13. δῆλον τοίνυν ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι ἔχ' οἷον τὸ ἀγαθὸν εἶναι κυρίως αὐτῷ Φρονήσεως, ἔδὲ Φρόνιμον αὐτῷ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς: Idque procul omni dubio propterea, quia Prudentia terminos finibus singularum virtutum Specialibus, quique se in respectu ad ultimum Finem, ad quem diriguntur, non habeat aliter ac media, praescribit, & monstrat, quomodo dirigi deceat. Haec ipsa ergo Prudentia cognosci plenè nequit, nisi cum reliquis virtutis Intellectualis Speciebus, maximè Sapientià, cum qua à gravissimis saepe Autoribus, quin & ipso Aristotele confunditur: At Sapiencia ex Intelligentia constat & Scientia; ut ita Ars demum accedat, tanquam aliquid minus Ethicum, cognitionis tamen plenioris ergo minimè omittendum. Sed de Titulo satis.

THESES. IV.

Quod itaque ipsam rem concernit, definitur Virtus Intellectualis quod sit Habitus animi rationalis, quo mens nostra affirmando & negando verum enunciat.

THESES. V.

Quae Definitio ut intelligatur rectius, sciendum, (verba sunt Clarissimi Wend. cap. c. §. pag. 411.) duas esse principales animae hominis facultates: rationalem alteram, alteramq; non rationalem. Utraq; rursus dupliciter consideratur. Non rationalis vel nihil prorsus cum ratione commune habet, vel aliquid commune habet. Priori modo considerata vegetativa; posteriori verò appetitivà facultas vocatur. Vegetativa nullius Virtutis capax est, cum in somno, ubi mens hominis plane conticescit suas maximè exercet operationes. Appetitiva verò, quia
ratio-

ni obtemperare potest, ad doctrinam de moribus pertinet. Ut autem
hac pars Animi Subiectum Ethicarum Virtutum est; Ita contra rationalis
Subiectum Intellectuum existit. Sed & hac duplex constituitur.
Etenim vel est Scientiis accommodata, (philosopho ἐπιστημονικὴ & θεωρητικὴ
dicitur) quâ res universales, æternas & necessarias cognoscimus
& intelligimus: vel est λογιστικὴ, (& aliis nominibus ἐγχειρικὴ &
πρακτικὴ appellatur) quâ de rebus vel agendis vel faciendis consulta-
mus & omninò deliberamus. Illa vulgo Intellectus Speculativus, hæc
Præcticus appellari solet. Proprium utriusq; hujus partis munus est ve-
ritatis Inquisitio, quod tamen ipsum eodem modo non exequun-
tur.

THESES. VI.

Namque Intellectus Speculativus Veritatem suam inquire
petendo eam vel à Conceptu Objectivo, aut ipsâ re intelligibili;
vel à Voluntate. Prius trifariam fit. Vel enim Objectum (id
enim est Conceptus objectivus) ita se habet, ut omninò desint
rationes, quibus Intellectus possit assurgere, animadvertereque,
Contradictionis pars vera sit aut falsa: vel si non desint, in
utrâque inveniantur parte tamen ita, ut quænam fortiores sint ma-
gisque probabiles, deprehendere non liceat. Hoc ergo quando
fit, Veritatem non attingit, sed huc illuc impellitur navis instar
Intellectus, nec ponere nec quietere docilis, sed concipit *Dubita-
tionem*. vel (2) Objectum ita se habet, ut in altera Contradictionis
parte probabiliore dentur rationes quidem, & tales quæ Intelle-
ctum alliciant; at non capiant plenè, fuleiantque ita, ut formidi-
nis expers securè transigat. Hoc quando accidit, *Opinio* oritur;
quæ non cessat esse quod est, sive verum attingat ὄντως, sive non.
vel (3) Objectum ita est comparatum, ut in Contradictionis parte altera
ex dentur rationes, quæ & firmæ sint, & in aprico ac plano, ut In-
tellectus non possit non videre cui assentiendum hæctenus, adeoque
jam capiatur perfectè, omnisque exulet *Dubitatio*, *Opinio* omnis.
Hoc quando evenit, oritur vel *Intelligentia*, si scilicet objectum
est principium aliquod, cui non propter aliud, sed summam ipsius
& indemonstrabilem evidentiam assentimur: vel *Scientia*, quando
objectum est Conclusio aliqua, cui non quidem propter propriam

evidentiam assensum præbemus, sed propter illam, quam ex principio, ex quo adstruitur, intelleximus, absque specialiori tamen ejusdem intuitu: vel *Sapientia*, quum Objectum est Conclusio aliqua, cui adheremus ita, ut specialiter figamus in id principium oculos, à quo Veritas ejus cum maximè penderet. Posterius fit, quum non tam ob evidentiam aliquam Objecto adheret Intellectus, quàm ob Autoritatem dicentis, à qua voluntas persuadetur, ut assentiamur; Quæ Autoritas si est divina, & fundata in primo illo Theologorum Principio, *JEHOVA DIXIT*, *Fidens* parit *divinam*; si verò *Humana*, *humanam*.

THES. VII.

Intellectus autem *Præcticus* Veritatem suam sic inquirit, ut non audè contempletur modo eam, nec ad ulteriorem aliquem contèdat scopum, quod in Theoretico fieri supra est sub intelligendum; sed vel ut secundum eam agatur, qualis quidem Veritas est in omnibus præceptis Ethicis, facitque *prudentiam*; vel ut non modo secundum eam agatur; verum etiam ut opus aliquod edatur: Qualis veritas est in præceptis mechanicis, facitque *Artem*.

THES. IIX.

His hac ratione observatis intelligere Definitionem th. 3. datam multò erit facilis. Dispaescit enim ex illis (1) Quare Virtus talis dicatur Intellectualis, scilicet à Subjecto suo nempe Intellectu; nequaquam verò à phantasia, quod *Piccol. Gr. V. Phil. Mor. c. 6.* vult, qui Virtutes has in phantasiâ recipi, & memoriâ servari asserit, hominemq; tum demùm Habitu dici præditum, quum longo studio, curâ & exercitiis phantasmata ita firmata reddidit, ut pro lubitu colligere innotiones communes, iisque vel ad Speculationem vel ad Actionem possit uti. (2) Quod Virtutes hæ rectè vocentur Qualitates, nequaquam verò Relationes principaliter: Annon enim Relata simul sunt? At scibile prius esse potest Scientiâ. Et Scientia manere potest deperdito scibili. Ecquæ Relatio, ut talis, Actionis fundamenta potest præbere? At Habens hi id possunt, Arque quippe causa est actionum artificialium, non homo. (3) Quod non plures tales Habitus aut Virtutes in Specie sint, quàm Quinq; eò quod Dabitatio, opinio & Fides Humana, (de Divina enim hie

hic sermo esse nequit) simpliciter & semper verum non continentur
Intelligentia verò, Scientia, Sapiencia, Prudentia & Ars eatenus
nos in veritatem omnem deducant, quatenus à nobis rectè adhi-
bentur. Negari etenim non potest, Habitus hosce esse in nobis
valde imperfectos, mancos & debiles; Imò nos iisdem instructos
probè etiam, impingere nihilominus & hallucinari egregiè non
rarò; non quod Scientia v. g. aut Sapiencia in se falsum dicat; sed
quod non omnia attingat; sed quod non totum Objectum exhau-
riat, idque minimè alterius quam possidentis vitiò. (4) Quid sit
affirmando vel negando enunciare verum. (5) Quod in tali Enun-
ciatione aut Indagatione Veritatis non solus Humanus animus
sit occupatus sed τρία εἶναι, uti *Philos. 6. Nicom. c. 2.* loquitur, ἐν τῇ
ψυχῇ τὰ κρυφα πρῶτως καὶ ἀληθείας, αἰσθησιν, νῦν καὶ ὀρεξίν.
Diversimodè tamen. Intellectus enim & sensus Cognitioni, appe-
titus autem Actioni servit. Quis imò ne intellectus & sensus qui-
dem idem in Cognitione officium est; Ille enim Universalia ma-
gis curat, eorumq; affectiones, causas & formas scrutatur; Hic ve-
rò singularibus unicè deditus eoque se non elevat, nec elevare
potest. (6) denique manifestum & hoc redditur, distingui Virtu-
tes illas ratione finis potissimum eo modo, ut quæ Praxin non re-
spiciunt, sed in rebus necessariis, aut iis, quæ arbitrio humano sub-
iectæ non sunt, & à philosopho τὰ ἐξ ἀνάγκης ὑπάρχοντα l. 1. post. c.
7. It. τὰ ἄλλως εἶχει ἀδύνατα. *Ib. c. 4. § 6.* nuncupantur, dili-
gentiam suam, eamque nudæ & simplicis cognitionis ergo, collo-
cant, indigentur *Speculativa*; & hæc rursus pro triplici τῶν ἐξ ἀ-
νάγκης ὄντων habitudine vel *Simplices* sint, vel *Compositæ*; *Simplices*
quidem, ut Intelligentia, quæ κρυφὰς ἐννοίας, & Scientia, quæ
Conclusiones ex illis diductas pro Objecto habet; *Compositæ* autem,
Sapiencia, & hæc & illas respiciens; Quæ vero praxin spe-
ctant, & in rebus contingentibus, aut iis quæ aliter se habere que-
unt, & quarum principium Humana Voluntas est, operam suam,
eamque usus practici causâ, consumunt, *Practica* appellantur; ac
harum altera quidem, quæ ἐνδεχομένης πρακτικῆς rationem habet,
prudentiâ; altera verò quæ τῆς ποιητικῆς, *Ars* dicatur. de quibus jam
paucis in Specie.

THEE.

THESES. IX.

Est ergo *Intelligentia* (de hac enim principe loco agere lubet) *Virtus Intellectualis Speculativa*, quæ prima & indemonstrabilia principia cognoscimus.

THESES. X.

Ubi notes: (1) Quod virtus hæc nomen *Intelligentia* retinuerit, non quatenus vox hæc totam mentem, & rationalem animam, quæ est de Substantia hominis, atque principium agens συζατικόν, ὃ διανοεῖται καὶ ὑπολαμβάνει ἢ ψυχὴ, uti *Aristoteles* l. 3. de *Animalo* c. 4. loqui gaudet, generaliter significat; sed quatenus ipsum *Habitum Intellectum* perficientem denotat, idque triumphat nomē, vel ob alterius penuriam; vel quod magis probabile, magisq; arri- det etiam, ob consanguinitatem virtutis hujus cum ipso *Intellectu* Essentialiter accepto, quia videlicet *Virtus* hæc naturalis vel maximè est.

THESES. XI.

(2) dicitur *Virtus*. Quod quidem Nomen etiam si Analogicè dicatur de *Moralibus* & *Intellectualibus*, uti alibi constat, verè ta- men dicitur. Est enim omninò *Intelligentia* hæc ejusmodi *Habitu* earundem principis intellectum nostrum perficit, facitque bitus, qui eruendis ex *Affinitate* rerum aut subtilitate ad principia intelligenda multò aptiorè. Utcunque n, detur aliqua principiorum notitia à naturâ, siquidem non tantū *Aristoteles* agnoscat διανοῶν φύσιν l. 5. *Nic. c. 7. Et l. 1. Magn. Mor. c. 34. Et alibi, scilicet l. 8, c. 3. illud vocat διανοῶν αὐτοφύων*, quo procul dubio respiciē in *Orat. Milon.* *Tullius* inquit; *Est quedam non scripta sed nata lex, quam non didicimus, accepimus, legimus; verum ex naturâ ipsa arripimus, hausimus, expressimus: ad quam non docti, sed facti, non instituti, sed imbuti sumus.* Et l. 3. *Tusc.* quæ sunt ingenis nostris semina inparta virtutum, quæ si adolescere liceret, ipsa nos ad beatam vitam natura perduceret. Verum, quod omni hominum testimonio potius, *Scripturâ ipsa* concinie, cū alibi, tum præcipuis *Rom. l. v. 18. 19. ἡ ποικιλύπνετας γὰρ ὀργὴ θεῶν ἀπ' ἕραν, ἐπὶ πᾶσαν ἀτέλειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων ἴσιν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων. Διότι τὸ γνωστὸν ἔστι θεῶν φανερόν ἐστι ἐν αὐτοῖς, ὃ γὰρ θεὸς αὐτοῖς ἐφάνερωσε.* Et paulò post; *εἰς τὸ εἶναι αὐτῶν ἀναπολογήτως.* Ubi notetur:

etur: (1) Quod ἀλήθεια illa nihil aliud sit quam cognitio Dei naturalis, quam alioquin definimus per naturalem quendam & communem instinctum, quo mens, ceu vi quadam occulta, ad Numen venerandum, auxilium ejus implorandum, nec non expectandum poenas propter peccata immittendas rapitur, impellitur, cogitur. (2) Quod τὸ γνωστὸν non significat omne id quod de Deo sciri potest, ut piscator, Beza & photiniani vertunt (ad aeternam enim potentiam & divinitatem restringitur expressè γνωστὸν hoc v. 20. seqq.) sed quod Neutrum hoc substantivè ponatur, (sicuti τὸ ἐπιεικὴ ὑμῶν in Phil. 4. v. 5. redditur Modestia vestra, æquitas vestra) quemadmodum Syrus quoq; & Arabs interpretes Per substantiva, Notitia, cognitio reddunt, inferatque nihil aliud quam Notitiam de Deo, seu, quid sit Deus. (3) Quod φανερώσις ista τὸ γνωστὸν non sit peculiaris revelatio per Evangelium facta; sed patefactio generalis per insitas ἐννοίας & notitias: verbis enim, ἐν αὐτοῖς parallela sunt ea, quæ c. 2. v. 15. habentur: τὸ ἔργον τὸ νόμος γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν. Quæ inscriptio talis non est, qualis describitur, Jer. 31. v. 33. & Hebr. 8. 10. quia vi hujus inscriptionis Gentiles ab Hebræis vel judæis distinguuntur: & præc. v. 14, τὰ ἔθνη φύσει τὰ τὸ νόμος ποιῆ. Ubi Emphasis τὸ φύσει probè probeque notanda, & conferenda cum Gal. 2. 15; & Eph. 2. 3. Ubi dicitur: καὶ ὁμῶν τῶν φύσει λογῆς cum primis vero 10. cum vers. 10. Judæ, ubi hoc φύσει explicatur per Adv. φυσικῶς, & dicitur scire is φυσικῶς, quæ quis nemine dictante aut instituyente novit per instinctum scilicet naturalem. (4) Quod per ἐν αὐτοῖς denotentur Gentiles. hi enim v. 20 & seqq. describuntur ab horrendis flagitiis: Ex his omnibus ita argumentamur. Quæcunque (1) notitiæ naturales ita sunt in Gentilibus, ut obturentur injuste & malitiose captiventur, ne prorumpant foras, (2) illos Gentiles reddunt inexcusabiles, (3) sunt inscriptæ in Cordibus eorum, ut (4) Gentiles per eas natura faciant legis opera, (5) & sibi ipsis sint Lex (6) sub hac notitiâ opponantur judæis peculiarem revelationem à DEO habentibus, illæ notitiæ sunt insitæ, & ab intra foras progrediuntur. Notitiæ naturales tales sunt, q. probatur ex præcedenti discursu. Notitiæ naturales sunt insitæ, & ab intra foras progrediuntur. & consequenter datur naturalis principiorum notitia; quæ, inquam utcumque datur, tenuis tamen illa est, Et admodum imbecillis, ad

quam confirmandam augendamq; opus est omnino Habitu proprio sic dicto, qui nequaquam est simplex tantum apprehensio principiorum illorum, sic enim quilibet rusticus esset Habitu intelligentiæ præditus; sed est ejusmodi Habitus, cujus beneficio principia prima observari ac erui possunt ex rerum affinitate; ad quam opus est subtili contemplatione: Unde etiam liquet, Virtutem illam non esse nobiscum natam, sed acquisitam, quum non magis intelligentes quam sapientes vel prudentes nascamur, sed doctrina & cultura tales reddi debeamus. Vid. pl. Rev. Dñ. D. Cal. in Nool. p. 56.

THES. XII.

Dicitur autem Virtus speculativa, quia intellectum vel mentem nostram ad intrinsecivè perficit Objecti speculatione, in qua acquiescit, etiam tùm, cum non solum Theoretica, sed & principia cognoscendi practica tractat,

THES. XIII.

Qua cognoscimus; partim nempe per sensum; Siquidem nihil est in intellectu, nisi prius fuerit in sensu: partim per memoriam, quæ oritur ex crebrâ repetitione sensus: partim per experientiam, quæ gignitur ex multis memoriis.

THES. XIV.

Principia; h. e. Cognitiones illas communes; quæ omnibus aequè eadem, ab omnibus æq; item probantur Scalig. l. 3. Poet. c. 1. p. 114 & à quibus omnis alia cognitio, quæ per naturam haberi potest dependet. Sunt enim prima, & immediata, respectu nempe Conclusionum; quæ inde deducuntur, seu secundæ & mediatae Veritates, è primis & immediatis: Sunt inde monstrabilia, omnia scilicet demonstratione superiora, extra controversiam posita, ut à nemine illis contradici queat, quippe quæ ex solis terminorum explicationibus apprehenduntur. Vid. supra laud. Nool. p. 61. 62.

THES. XV.

Sunt autem principia hæc in duplici differentia, quædam dicuntur incomplexa, quæ alii ad peculiarem doctrinam nempe Gnostologiam relegant. Quædam Complexa & cognoscendi, quæ secundum istos in specie ad intelligentiæ pertinent Habitu: Et sunt pars communia omnibus Artibus & Scientiis, ac

Th. XXIX.

Ex quibus omnibus si colligantur in unum rectè, perspicere facile est, quanta hujus virtutis Utilitas sit ad virtutes morales, quantaque necessitas. Enimverò sine prudentia naturalis ad virtutem Inclinatorum in actum deduci, adeoque moralis virtus perfici non potest. Quin imò naturalis Inclinatorum nocet magis quam prodest. Cumque Virtus Moralis versetur circa bonum, bonum verò à malo non nisi prudentiæ beneficio separaretur unitè, quippe quæ & presentia ordinat, & providet futura, & præteritorum recordatur, palam fit, primam universæ Virtutis, ducem esse, prudentiam.

THES. XXX.

Ultima intellectualium Ars est, quæ est Virtus intellectualis summa, scilicet Philosophia, per rationem effectivam.

THES. XXXI.

Et Artis vocabulum varios habet usus, quippe quod & Deo tribuitur & Naturæ; quia & pro quaque peritiâ mentisque habitu omni, imò pro brutorum solertiâ usurpatur etiâ. Hic tamen en nobis peculiaris Habitus est nempe intellectus operatio per se directâ ad aliud exequendum à facultate subordinata instrumentis corporis. Et quum Artes sint extra potestati philosophiæ, nos nostræ manum imponemus ultimam huic ubi notaveris ante, tria requiri ex 6. Eth. c. 4. ad Artem, (1) τὸ ἰσχεῖν, ut antequam quis opus aggrediatur, rectè perpendat prius, quomodo ex materia datâ opus artificiosum producat. (2) τὸ ἰσχυρῶς, ut ex præscripto Artis Artifex operetur, talemque formam materiæ imponat, qualem Ars requirit. (3) τὸ γένεσθαι, ut opus ipsum tandem producat.

THES.

THESES. XXXII.

Tandem cum quaelibet Virtus moralis suos habeat excessus, suos defectus, ad analogiam earum & hinc Coronidis ergo observare licebit. Et intellectus quidem excessus est nimia in $\pi\iota\sigma\tau\acute{o}$ inquirendo scrupulositas; Defectus est $\alpha\upsilon\tau\iota\sigma\tau\acute{o}$, vel ultimus stapor,

THESES. XXXIII.

Scientiæ extremum in excessu est nimia subtilitas & exilitas in illis, quæ nec scienti profunt, nec obsunt ignorantibus. In defectu est, Nescientia (ut ita loqui liceat) rerum necessariarum, quæ sub scientiam cadunt.

THESES. XXXIV.

Sapientiæ extremum in excessu est nimia vafritas, versotiaque. In defectu insipientia.

THESES. XXXV.

Prudentiæ excessus est Astutia; Defectus Stoliditas.

THESES. XXXVI.

Artis excessus est nimia subtilitas: In defectu inertia.

I. D. M. G.

05 A 1127 (1)

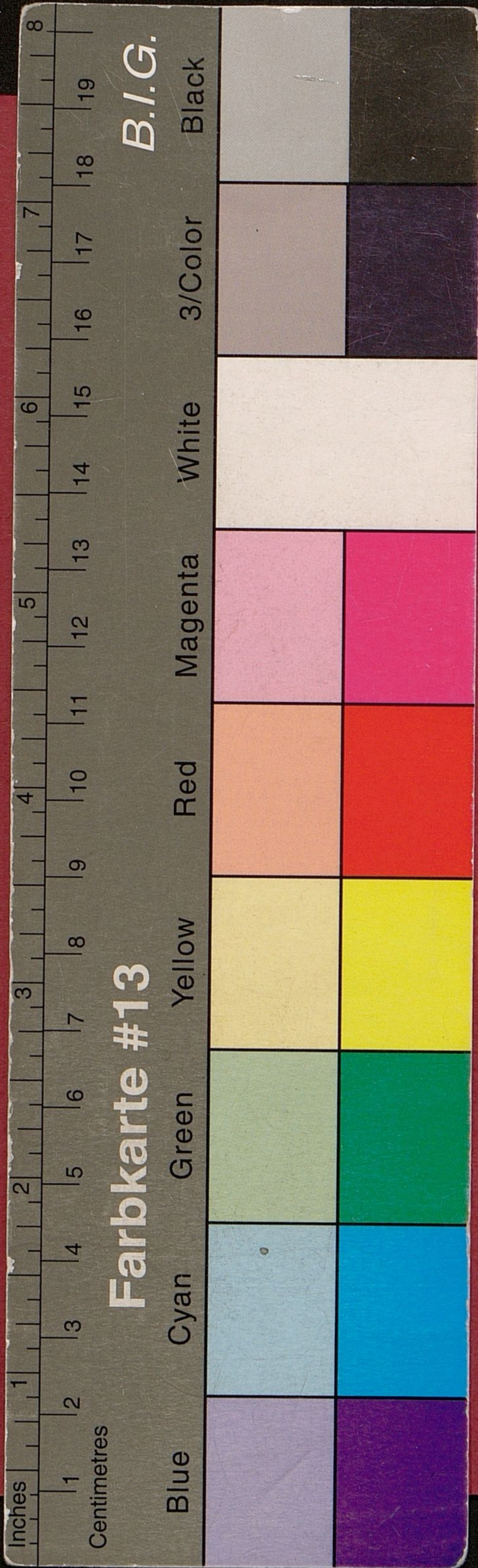
ULB Halle 3
003 766 624

1127

DISPUTATIO ETHICA
DE
VIRTUTIBUS
INTELLECTUALIBVS, TVM IN GE-
NERE TVM IN SPECIE.

Quam pro LOCO
In Amplissima Facultate Philosophica

Venerandis ejusdem Patribus benevolè sibi ac
benignè concessio

M. CHRISTOPH: BOHEMVS Radeber-
gensis, Gymnasii Poloniensis designatus
Rector & Alumnus Electoralis.

M. JOHANNES SEYFRIDO, Lucenâ-Mile-
nico

placido Examine committis

In Auditorio Majori

die 1. Novembris H. Antemerid.

VVITTEBERGÆ,

Ex Officina Typographica Johannis Haken,
A, 1653.